

Esén:

Marec v gorah.

Nikoder pomladi —
zoončkov tukaj ni,
da bi jo oznanjali,
le beli sneg povsod leži.
pod njim vresje spi — —

Gledam skozi okno: meglé
sivobeke se po dolinah valé,
sestre megle, Gospodove hčerke ...
Zahvaljen Gospod za sneg in meglé!

Samo pod zidom v bukovem gozdu
med zelenim perjem beli teloh rdi — —
Brat teloh oznanja spomlad,
kot kelih Gospodov žari.

Opoldne solnce ga obseva
izza belih oblakov;
kot da smo cvet, nas pozdravi,
za gore se sanjat odpravi.

Pozlatí gôr vrhove
bele, brezmadežne,
cerkvice okenca,
v snegu kmetske domove.

Fr. Ločniškar:

Novi upi.

Zima v gore leze,
solnce jo preganja.
Iz nezmožne jeze
v gore se zaganja,
v snežec kaplje meša,
tuli, z repom vije,
v boju ne opeša
polna hudobije ...

Ko pa pride sveti Jurij,
pa obupa, jo odkuri,
pa v deželo majnik plane,
cvetne bodo vse poljane.